

Napként röhög ránk Kubla-kán-képe,
míg pénzért és posztért folyik itt a hajsza;
beleért az arany nyár húslevesébe
s most, nézz oda, esik, mert csöpög a bajsza.

Lator László

ORPHEUSZ

de mit is szerettem benned hiába
szállok le válaszáért az alvilágba
szerettem benned ezt azt mindened
szerettem szőke vagy vörös hajad
szerettem jobban már nem is lehet
éhes nagy szádat síkos ajkakat
szerettem aztán persze szilvaforma
milyen volt sárga szürke zöld szemed
amelyben mintha újra összeforrna
minden kettévált kerek pillanat
legjobban talán mégis azt szerettem
hogy soha nem volt benned semmi szégyen
hogy olyan szemérmetlen telhetetlen
kedvvel s ártatlanul léptél elébem
legjobban talán mégis azt szerettem
benned amikor félkönyékre dőlve
archaikus mosollyal önfeledten
feszítetted a csípődöt előre
mert tudtad az enyémet s tudtad értem
kivánságod ha nem mondd ha mondd
legjobban azt hogy olyan engedékeny
mozdulattal nyitottad szét a combod
legjobban benned talán azt szerettem
a testedben bolyongó éjszakát
gyámoltalanul kedves szőrzetedben
rejtőzködő pinád tengerszagát
legjobban benned mégis azt szerettem
ahogy szeméremajkad szétfeszítve
bejárta belső tájaid a nyelvem
rálelt nekem teremtett ízeidre
azt ahogy a lány párnákat a csiklót
végigsúrolva már-már tűrhetetlen
feszüléssel himvesszőm belesiklott
s meglelte fészket ismerős öledben